

svar over for at få passet vores børn – ligesom man kunne i de gamle sogneråd; men det ved socialministeren sikkert ikke engang hvad er. Der kunne man sætte sig ned og fordomsfrit drøfte et foreliggende problem.

Her kridter man banen hårdt og brutalt op: Den borgerlige fløj, der kan gå ind for nogle af de tanker, der står her, og så den socialistiske fløj, hvortil hører De Radikale Venstre og CD, og hvad de hedder alle sammen, der synes, at det ikke kan være anderledes, end det er. Det synes jeg er synd og skam for forældrene og for de børn, der står og skal passes.

Så nævnte hr. Villy Søvnald, tror jeg det var – han har forladt salen nu – noget om orlovsordninger i relation til det, vi taler om her. De er blevet reduceret. Det er også korrekt; det har et stort flertal i Folketinget gjort, og det har så også betydet nogle ekstra problemer på det område, vi her taler om.

Men det var måske en idé, om man overvejede, da orlovsordningerne er blevet så svage, som de er, helt at afskaffe dem, for i realiteten er det jo kun de velbærgede forældre, der kan tage orlov. Det kan vi lige så godt sige lige ud af landevejen. Og det er gennemført under en socialdemokratisk regering. Man burde måske nok tage under overvejelse at se på barselorlovens længde, som jo i Danmark er forholdsvis kort.

Så vil jeg sige én ting mere om det her, for der er store problemer i mange kommuner med at få passet børnene, og det er – og jeg ved godt, jeg kan få enhver SF'er og sikkert også Enhedslisten helt op af stolene, når jeg nu siger det – at jeg som kommunalpolitiker anlægger det syn, som jeg også sagde i en debat i Folketinget i går, med hensyn til pasning af børn, at børn af forældrene, der står og skal ud og passe et arbejde, prioriterer jeg altså over børn af forældre, der begge to går hjemme. Så kan det være på grund af sygdom, arbejdsløshed eller lignende.

Det er jo sådan et godt SF-synspunkt, at alle skal stilles lige. Jeg mener, at jeg som kommunalpolitiker har en forpligtelse til at sørge for, at børn af de forældre, der skal ud på arbejde, kommer til først.

Jeg synes, det er synd og skam, at alle de, der har talt mod forslaget her, bare rent ud sagt jorder det. For det har de stort set gjort bortset fra De Konservative og så Dansk Folkeparti. Vi vil gerne se på det her forslag. Vi vil også gerne indgå i en fordomsfri drøftelse af de problemer, der er, og jeg håber og tror på, at vi i Danmark kunne erkende, at der altså er andre måder at

passé børn på, end at det offentlige skal passe dem via vuggestuer, børnehaver osv.

Erik Larsen (V):

Når vi tager debatten om ventelisternes længde og de problemer, som det medfører for børnefamilierne, debatten om, hvordan vilkårene er i daginstitutionerne, og debatten om de offentlige tilbud med hensyn til plads osv., i betragtning, må jeg sige, at som udgangspunkt er jeg noget overrasket over, at vores forslag her i dag, som jo er et tilbud til de politiske partier, men så sandelig også et tilbud til børnefamilierne i Danmark, ikke har fået en bedre medfart.

Jeg skal senere komme ind på de enkelte ordføreres indvendinger, men jeg vil gerne have lov til at fremføre nogle af de argumenter, som Venstre har for at fremsætte dette forslag.

Vi synes, at der skal være mangfoldighed i de tilbud, som vi kan tilbyde børnefamilierne. Vi synes, der skal være tilbud om frit valg. Vi mener, at frit valg og en større mangfoldighed af tilbud er en vigtig grundpille i en familiepolitik.

I tirsdags, den 16. april 1996, sagde den kendte foredragsholder Ole Flemming Pedersen, som er kendt for sloganet »Har du talt med dit barn i dag«, at Danmark er det sted i verden, hvor børn er længst tid væk fra forældrene i vågen tilstand. Det synes jeg er et udsagn, som vi alle sammen bør tage alvorligt, for jeg tror ikke på, at forældrene ønsker, at Danmark skal være foregangsland på det område.

I opbygningen af industrisamfundet var offentlig pasning af børn en del af de vilkår, som fulgte med, måske mere som en nødvendig følge end som udtryk for et ændret livssyn eller et andet menneskesyn eller som en velovervejet prioritering.

I dag ved vi, at mange forældre ønsker at være mere sammen med deres børn eller selv passe børnene. I en rapport fra Socialforskningsinstituttet fra 1991 har man lavet en undersøgelse, der viser, at 61 pct. af de adspurgte børnefamilier som højeste ønske havde at være mere sammen med deres børn. I bemærkningerne til beslutningsforslaget henviser vi bl.a. til en undersøgelse lavet af BUPL, som viser, at 49 pct. af de adspurgte gerne ville passe deres børn selv, hvis det var økonomisk muligt.

Hvis vi slår alle disse udsagn sammen, er det jo faktisk en dom over den politik, som har været ført på det her område, nemlig at tilbude- ne, som der fra politisk hold kan gives, entydigt er offentlig pasning. Hvis vi oven i købet ser på